

[Ministeren for offentlige arbejder.]

om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet.

Forslaget til ny kystfredningslov må særligt ses på baggrund af ralindustriens ekspansion i de senere år og den i 1972 gennemførte sten- og gruslov. En revision af den nugældende lov fra 1906 må nu anses for både naturlig og nødvendig.

Princippet i den gældende lov går ud på, at fjernelse fra forstranden og strandbredden af sten, grus, ler og sand er tilladt, medmindre der har været rejst kystfredningssag og med det resultat, at der er afsagt en kystkommissionskendelse, der forbyder sådan fjernelse. Dette udgangspunkt ændres i det foreliggende lovforslag, idet det heri foreslås at forbyde enhver fjernelse af materialer fra strandbredden, medmindre der gives tilladelse dertil.

De kystkommissioner, der nedsættes i medfør af den gældende kystfredningslov, nedsættes for den pågældende amtskommune. Ligger den kyststrækning, der ønskes fredet, således i 2 eller flere amtskommuner, må der nedsættes 2 eller flere kystkommissioner. Dette forhold og andre punkter i den gældende lov bevirker, at der er en ikke ubetydelig risiko for uensartede kendelser i sager, der for en bredere betragtning synes at burde løses på ensartet måde. Lovforslaget tilsigter at sikre en ensartet bedømmelse af ensartede sager.

I øvrigt har 1906-loven mistet en stor del af sin betydning i takt med, at nyere love har fastsat regler for aktiviteter på de af 1906-loven omfattede områder. Dette gælder således naturfredningslovens regler om strandbyggelinjer og sandflugtslovens regler. Af størst betydning i denne forbindelse er dog som nævnt vedtagelsen af lov nr. 285 af 7. juni 1972 (sten- og grusloven), der er trådt i kraft pr. 1. oktober 1972. Med sit totale forbud mod udforskning eller udnyttelse af forekomster på søterritoriet og med sin hovedregel om, at der kræves tilladelse fra ministeren for offentlige arbejder til udnyttelse af forekomster i jorden, betyder denne lov, at bestemmelserne i 1906-loven om kystfredning, for så vidt angår forstranden, bliver overflødige, og at de, for så vidt angår landjorden, kun får selvstændig betydning for de tilfælde, i hvilke en materialeudnyttelse lovligt kan ske på strand-

bredden uden tilladelse med hjemmel i sten- og gruslovens § 5, stk. 1. Hovedindholdet i det foreliggende forslag til ny kystfredningslov kan siges at være, at sten- og gruslovens undtagelsesregel ikke skal gælde for strandbredder m. v.

To kystkommissioner, en for Viborg amt og en for Nordjyllands amt, har i august/ september 1972 afsagt kendelser om kyststrækningerne mod Vesterhavet fra Agger Tanges sydspids til Tranum Strand. Begge kendelser er indbragt til efterprøvelse for en overlandvæsenkommission. Medens kystkommissionen for Viborg amt traf beslutning om kystfredning af næsten hele den behandlede strækning i dette amt, fandt kystkommissionen for Nordjyllands amt det kun nødvendigt at kystfrede en forholdsvis lille del af den behandlede strækning. Især med henblik på en for alle parter tilfredsstillende afslutning af disse sager har jeg foreslået loven sat i kraft den 1. juli 1973, således at sagerne kan afgøres på grundlag af dette lovforslags ordning, der er smidigere end den bestående lovs. En afviklingsordning for den betydelige ralindvinding i Nordjylland skønnes af beskæftigelsesmæssige grunde hensigtsmæssig.

Ændringerne i sten- og grusloven er en konsekvens af forslaget til ny kystfredningslov. Ændringsforslaget gør administrationen af kystfredningsloven og sten- og grusloven parallel.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslagene, tillader jeg mig at anbefale forslagene til hurtig og velvillig behandling.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg tillader mig herved for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om boligsikring.

Det ville være ønskeligt at tilevnebringe en ordning, hvor indtægtsfremgangen får en mindre dominerende virkning på boligsikringsydelsen. Dette gælder specielt den indtægtsfremgang, der ikke er et udtryk for reallønsforbedringen.

For helt at tilgodese dette formål måtte boligsikringsordningen tilrettelægges efter rent objektive kriterier, således at boligsikring blev ydet uanset indkomstens størrelse. Dette kunne ske ved alene at variere boligsikringen til forskellige husstandsstørrelser